

Válka není žádný špás.

Převládající válečná nálada má různé příčiny. Jednak živena je džingoistickými demokraty, kteří počínají nabízet, že stříbrašské jejich teorie pod vlivem lepších se poměrů mizí jako nově padlý snůh na slunci a obávají se tudíž, když by ztratili heslo stříbrašské, že postrádají by vůbec hesla nějakého k budoucím volbám, neboť to přece nelze očekávat, že by se chtěli vrátit znovu ku blýskavému pozlátku svobodného obchodu s kterýmž za minulé správy presidenta Clevelanda tak šeredně pohofeli.

Větší počet než těchto vypočítavých bezohledných stranníků jest těch, kteří z pouhých sympatií vůči Kubě neváhali by zem do války uvrhnouti, neuvažující o následcích. Nechybí však také ale na těch, kteříž válečně jsou nadšení z mrzkých a sobeckých pohnůtek, domnívající se, že by válka přinesla mohla "dobré časy".

Ze všech pohnůtek válečných jest ovšem tato ta nejpodlejší a není pochyby, že by ti špekulanté jenž by z války těžiti chtěli, dožili se zklamání největšího. Válka žádná nikdy není a nemůže být žádným štěstím pro národ a vyžaduje oběť a spásobí vždy rány, jež velmi dlouhého času k svému zacelení potřebují, i v případě nejlepší, i když dopadne příznivě. Jestli že snad pro nějakou krátkou dobu spásobí nějaké značnější vzrušení a přinese časový prospěch některým jednotlivcům, může to být pouze jen na újmu a ku trvalé škodě celku.

Válka proměňuje část výtvarných a tvořivých sil národa v síly ničivé. Vše to co během války zničeno jest, musí býti nahrazeno píli a přičinlivostí národa, musí býti zapláceno ve způsobě daní. Lid sám musí přinést válce v oběť své životy, svou krev a pak z mozolů a potů svých musí zapraviti celý účet. To co válkou k zničení přijde, nepřinese prospěch nikomu.

Bláhou jest domněnka, že válka oživiti může obchod neb průmysl toho národa, kterýž válku vede. To může platiti pouze jen v tom oboru průmyslu a obchodu, který zásobuje ničivé potřeby válečné, střívelo, zbraně a pod. Pro potraviny a jiné podobné zásoby platiti to nemůže, jelikož vojín dojísta nespotebuje o nic více, nežli by spotřeboval co občan civilní. Poto nemůže očekávat farmář, že by v případě války plodiny, jež k prodeji má, mohl lépe zpeněžit; ba spíše naopak, když by válka děle trvala a náš obchod zamořní ohrožován byl, když by lodě vozící přebytek našich plodin a potravin i tovarů a výrobků do krajín zamorských pronásledovány byly loděmi nepřátelskými a ničeny, mohlo by to být pouze jen ku škodě naší a na újmu, neboť kdybychom nemohli s bezpečností vyvážeti přebytek své, museli by tyto přirozené klesnouti na cenu nízkou. Nejinak má se to i se stavem dělnickým. Bláhovým jest ten, kdo očekává, že by válka přinesla tomu zlepšení. Žádná zem neprosívá nikdy tak, jako prospívá za doby míru a z oněch dob republikánského blahobytu byly dojísta nejzdařilejšími ty doby, když byli jsme nejvzdálenějšími myslence války.

Ne ničení životů a jmění, ne válka a boj, nýbrž mír a práce přináší blahobyt a požehnání národům.

Četl jsem nedávno v časopisu Worcester Enterprise oznámku o Chamberlainových lékách proti kolice, choleře a průjmě, což mně přimělo k napsání tohoto. Mohu pravdivě říci, že jsem nikdy nepoužil léku, jenž by se tomuto vyrovnal proti kolice a průjmu. Nemusel jsem nikdy užiti více nežli jednu neb dvě dávky k vyléčení těch nejběžších případů u mne i mých dětí. — W. A. Stroud, Popomoke City, Md. Na prodej u všech lékárníků.

Pořáde stejní.

Džingoistické demokratické časopisy již po delší dobu hartusí a usilují o válku a není pochyby, že zodpovědní jsou za převládající v národě náladu válečnou. Terčem jejich jest již po dlouhou dobu prezident McKinley, kterému vytýkají zbabělost a při každé příležitosti usilují o to, aby země do války byla uvržena. Tak opět nejnověji v kongresu vůdce demokratů, Bailey z Texasu, minulou středu spůsobil značný rozruch podáním návrhu na uznání neodvislosti Kuby. Návrh ten zněl:

"Usneseno senátem a sněmovnou poslaneckou, že hrđinský zápas lidu kubánského proti moci ozbrojené a hrázám hlady osvědčil je hodnými svobody a

Za druhé, Spojené Státy tímto uznávají republiku kubánskou co svobodný a neodvislý stát."

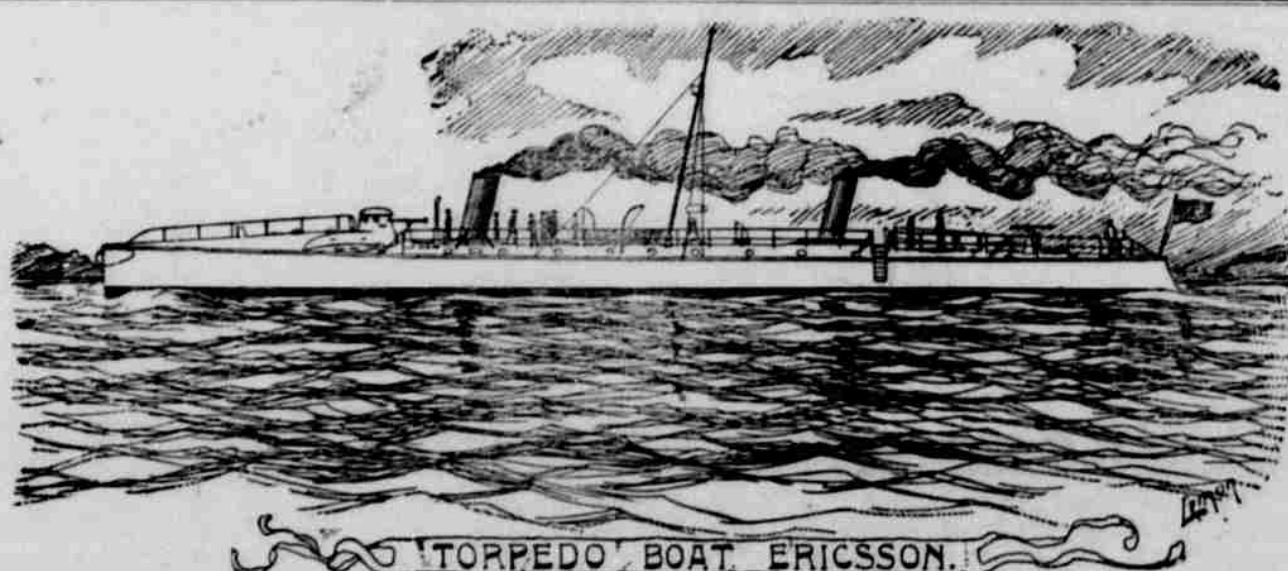
Vzhledem k tomu, že dobře známo bylo, že prezident v den předcházející již zahájil vyjednávání s vládou španělskou o ukončení války na Kubě a uznání neodvislosti tamže, jeví se tento návrh vůdce demokratů a zvláště ta okolnost, že tž obdržel nerozdílnou podporu celé strany té a vůbec všech odpůrců strany republikánské, co patrný pokus o rozbití veškerého vyjednávání o smírné narovnání a uvržení země do války. Fanatism strannický vede

že pojmy Amerika a blahobyt staly se totožnými. Trpící a utištění ze všech světa dílu hledali zde a našli polepšení svého stavu. Tu však přišli demokraté s lákavým heslem svobodného obchodu a obloudivše většinu národa, domohše se celé vlády, zmařili rázem veškerý ten blahobyt, je muž se země těšila, pouze jen aby provést mohli teorii svou. Nic neplatila zkušenosť, kterouž tato země prošla v dobách minulých, nic neplatily závazky národa slavně učiněné a z pouhé přepjatosti strannické uvržen národ do krise obchodní a průmyslové, z kteréž teprve nyní pod blahodárným působením zásad republikánských po nastoupení vlády republikánské zotavovati se počíná.

Nynější úsilí demokratů v kongresu jest patrným důkazem, že tato fanatická a nerozumná strana demokratická nezmoudřela a ni čemu se nepřiučila a že jest tak jako kdykoliv před tím pohotově z pouhého fanatismu a ku prospěchu strannickému obětovati veškeren prospěch celého národa.

Hrabě Thun.

Nejzajímavější osobností v celém politickém rejži Rakouska jest bez odporu František Thun a jsme přesvědčení, že přijdeme obecnstvu vhod, když předvedeme jemu dnes Thuna ve familiárnější formě, aby lépe se vědělo

odpůrce republikánů až do těch krajností, že raději by viděli rozpoutány litice války, raději by viděli, aby obětovány byly statisíce životů amerických občanů na oltář Molocha válečného, aby obětovány byly sta, pakli ne tisíce milionů jmění a nespočetné miliony mozolů lidu amerického, to vše raději by viděli, nežli aby dosaženo bylo smírným dohodnutím vládou republikánskou to, co si přeje národ. V obavě, že by zdařilý výsledek smírného vyjednávání mohl ku prospěchu býti snad straně republikánské, vedl pana Baileyho a celou stranu demokratickou ku tomuto kroku, aby, možno-li, smírné vyrovnání překazili a když by k válce došlo, aby mohli pak celou zodpovědnost za tutéž klásti před dveře strany a správy republikánské.

Tímto nejnovějším svým krokem odhalila se strana demokratická v celé své nahotě. Nyní může národ snadno poznati, která že to strana jest v národě, již jedná se o skutečný jeho prospěch, a která jest to strana naproti tomu, jež je odhodlána obětovati veškeren prospěch národa prospěchu vlastnímu. Není to ovšem poprvé, co tímto způsobem počíná sobě strana demokratická. Otevřeme-li knihu dějin, shledáme, že od jakživa jinak nejednala. Nechceme připomínati dob starších, avšak chceme poukázati aspoň k jedné věci, kteráž všemu občanstvu nynějšímu v dobré jest dosud paměti.

Po třicet roků, předcházejících minulou správu demokratickou, těšila se tato země nepřetržitě blahobytu a to v míře takové, jako žádná jiná země na světě, tak

"odkud je a jak vypadá", poněvadž víme, že dožijeme se od něho různých překvapení a že tak hned nepůjde.

Každý zajisté, kdo na své cestě za ocean opouští svou starou vlast, cestou přes Drážďany vedoucí, ten, sedě ve voze rakouské sev. západní dráhy, zajisté dosud živě pamatuje se na tunel u děčínského nádraží, který vede mohutnou skálou zvanou "Hohenstein" — vysoký kámen — a na temeni tohoto ohromného skaliska trůní hrad Děčín, rodinné sídlo hrabat Thunů z Hohensteinu. Děčín byl od nepamětna starou stráží labského údolí naproti Sasku a tam sídli královští purkrabí, jejichž strážě bedlivě pozorovaly dolejší labský tok. Z blízkého okolí Děčína, časem doby, byl slovanský živel Sasiky vytlačen, kteří utvořili klín mezi námi Čechy v království a ostatními polabskými Slovany. Naproti českému Hohensteinu strní saský Koenigstein.

O Děčín rozbíjelo se vniknutí každé nepřátelské hordy do Českého království, avšak germanisaci se neubráníl a tato na obou stranách jej sevřela a ji neubráníl se ani potomci slavného rodu Thunů, ač dříve hrdě hlásili se k naší řeči. Jedno však předce zůstalo tradicionálním v rodě hrabat z Thunů a tím jest historické právo našeho království, ku jehož nejvyšší šlechtě páni děčínští purkrabí patřili a patří. Kdo zná české dějiny z let šedesátých i století, ten zajisté dobře se pamatuje na hraběte Lva Thuna. Tento byl od roku 49—60 ministrem vyučován v Rakousku a toto jemu děkuje svůj školský rozkvět nynější doby. Vzdor svému kle-

rikalismu byl hrabě Lev Thun, strýc nynějšího předsedy ministerstva, ohnivým a neunavným zastancem federalisace a práv českého království, jichž po letech šedesátých ve sněmě království českého, až do své smrti, tak ohnivě zastával. Bratr hraběte Lva, František, otec nynějšího majorátního pána rodu Thunů, byl v diplomatických službách říše, nad prostřednost však nevyniknul.

Ministrpresident hrabě Frant. Thun-Hohenstein vládne všemi prostředky, jichž jest potřebí, aby se stal skvělou postavou šlechtických rakouských kruhů. Jeho vysoká, ztepilá postava jest neobyčejně pružnou, ba dokonce dovádívě elastickou v pohybech i chodu. Orličí nos a monocle (skříčko), vtačený do pravého oka, cylindr vtisknutý více nad zmíněným okem, kroj anglického střihu a lehká hůlka, kterou v ruce klátí, činí jej nápadným na promenádách Vídně a Prahy, kdež jej každý zná. V chování hr. Thuna brzo se pozná člověk, který ví, že má nejen plné kapsy zlata a v hlavě rozum, ale který jest přesvědčen, že všichni, kteří s ním ve styk přijdou, o tomtěž jsou svatě přesvědčeni. Hrabě Thun má prý znamenité nervy a velkou podnikavost. Bude jich míti však také zapotřebí. Jeho místodržitelský record jest v živé paměti a ve

Anglie a Rusko.

Z Národních Listů, ze dne 13. března 1898.

Londýnské "Times" daly si telegrafovat z Jokohamy: "Vláda japonská nevěří, že dojde na válku", to jest, že dojde na válku pro ruské požadavky, vznesené na vládu čínskou, to jest na válku mezi Ruskem na jedné a Japonskem s Anglií na druhé straně. Vláda japonská má patrně důvod, nevěřiti v brzký výbuch války na asijském východě a to bude nepochybně asi tž důvod, který šfe vykládá Bismarkův orgán "Hamburger Nachrichten". Tento důvod zněl by, po prostu a krátce vyjádřen takto: Japonsko samo se války odvážiti nemůže a Anglii — se do války s Ruskem nechce, protože je slabší Ruska a to slabší i na moři, pokud se aspoň týče vod východní Asie. Šfe vykládá věc Bismarkův list takto:

"Jak známo, osvědčuje anglická vláda ve východní Asii více povolnosti, než schvalovati si troufá veřejný tisk, s brannou mocí Anglie nedosti obeznámený. "Meze anglické povolnosti" jsou, jak jsme seznali z anglo-ruského sporu na Nigeru, elastické jako kaučuk a to vysvětluje se prostě vojenskou malomocí této říše. Jak se o tom soudí v rozváznějších kruzích Anglie, ukázalo se tyto dni z listu jež zaslal jistý anglický důstojník denníku "St. James Gazette", kterýž dovozuje, že zahraniční ministerstvo, za nímž nestojí silná armáda, nic není, než toliko nula a že Anglie, aby mohla svým slovům dodávati důrazu, silné vojsko si poříditi a za tím účelem všeobecnou brannou povinnost zavěsti musí. To je správné, avšak opatření toto — nehledě ani k nechuti anglického národa v té věci — přišlo by na ten čas přece jen pozdě, neboť účinky všeobecné branné povinnosti mohly by se osvědčiti teprve po letech a do té doby může býti osud Anglie již dávno rozhodnut. Také dužno v úvahu vzíti, jak nepřiznivý účinek mělo proměnění Anglie ve stát ryze průmyslový, co se týče schopnosti obyvatelstva k vojenské službě.

V posledním roce mohl býti potřebný počet branec sehnán jenom tím způsobem, že se snížily požadavky ohledně velikosti rekrutů, jich vány a šířky hrudníku. Co to značí při nepatrné potřebě 35,000 rekrutů, bije samo sebou do očí. Avšak nejenom pro pozemní vojsko, nýbrž také pro válečné loďstvo nedostává se v Anglii mužstva. Dokud pro obsazení válečných lodí — na nichž se nyní již nalezá značné procento najatých cizinců, zejména Němců — 20 až 25,000 mužů schází, nemožno míti všechny řeči o značném rozmnožení loďstva jiného účelu, než nasypati prachu do očí veřejnému mínění v Anglii a cizině. Že Anglie dávno již nezavedla všeobecnou brannou povinnost, mstí se přirozenou měrou nejenom na vojsku pozemním. Již nyní ukazuje se, že anglické loďstvo nestačí úkolům, kteréž mu vyplývají z nepochybně velikého rozsahu anglické světové říše.

Nejnověji jeví se to zejména ve východní Asii. Rusko nemá tam sice tolik lodí, jako Anglie, avšak má tam lodí silnější. Vezmeme-li do počtu také oba obrněnce, které Singapore již opustily, má Rusko ve vodách východní Asie tyto lodě: 1. dvě k baltickému loďstvu patřící obrněné bitevní lodě "Sisoj Velikij" a "Navarin"; 2. šest také z baltického loďstva vybraných křižáků prvního řádu; 3. tři křižáky druhého řádu; 4. sedm dělových lodí 1. třídy; 5. dva k baltickému loďstvu patřící torpédové křižáky; 6. sedm torpédových lodí první třídy; 7. řadu lodí dopravních.

Oproti této značné síle loďové, má Anglie ve vodách východní Asie sice 37 lodí, avšak z těch

Hlučnost nemůže být vyléčena
 místními aplikacemi, poněvadž se nemožno ku nemoci části dostati. Ponze jest jediný způsob vyhojení hlučnosti a to léky kouzelnými. Hlučnost jest způsobena zapálením slizných blan, lemujejích Eustachovu trubici. Když se tato trubice zapálí, citíte bučení v uších nedoslyšáte; když se úplně zaoel, následuje ohluchnutí a pakli se zápal neodstraní a trubice nepřivede do normálního stavu, jest sluch pro vždy zničen.
 Devět z deseti případů hlučnosti jest způsobeno katarem, což není nic jiného, než zapálení slizných blan.
 Dáme jedno sto dolarů za každý případ hlučnosti (spůsoben katarem), jenž nemůže být vyléčen lékem Hall's Catarrh Cure. Doplate si pro cirkuláře — zdarma. khd-kv
 Prodává se u lékárníků za 75c.
 F. J. CHENEY & CO., TOLEDO, O.
 Hall's Family Pillsky jsou nejlepší.